

zbytek nejpozději do tří neděl od objednávky, o sobě by nebyl nepochybně zřejmý úmysl a vůle stran, že určení času má být podstatnou součástí dodávací smlouvy v ten způsob, že pozdější dodání, než v ujednanou dobu, nesmí být ani požadováno, ani plněno. Šlo by však nepochybně o obchod fixní, kdyby bylo pravda, co seznal žalovaný, byv slyšen jako strana podle § 371 c. ř. s. a násl., že objednávku ujednal se žalující firmou s výslovnou podmínkou, že objednané zboží bude dodáno do 14 dnů a, nebude-li do 14 dnů aspoň dodána část a do dalšího týdne zbytek, že objednávku se žalobcem neudělá. Mínění odvolacího soudu, že k tomuto údaji nelze přihlížeti, poněvadž žalovaný to netvrdil ve svém přednesu, takže nebyl a nemohl o tom být důkaz výsledkem stran připuštěn, je právně mylné. Především proto, že seznání žalovaného při jeho výsledku jest jen bližším rozebíráním a vysvětlením jeho přednesu o tom, co bylo o době dodání ujednáno, neboť smyslem jeho námítky bylo zřejmě, že není povinen, zboží přijmouti a zaplatiti, poněvadž nebylo dodáno včas. Avšak, i kdyby tomu tak nebylo, nebylo by lze názor odvolacího soudu schváliti. Nelze arciť vytýkati jako vadu řízení, že nepřipuštěním důkazu výsledkem stran nebyla straně poskytnuta možnost, by uvedla nové skutečnosti na podporu svého nároku neb své obrany, neboť to není účelem tohoto průvodního prostředku. Ale jinak se má věc, když strana byla vyslechnuta a při tom přednesla nové skutečnosti. Zákon nerozděluje řízení na úseky přesně vymezené, pro přednes stran a pro průvodní řízení, nýbrž celé ústní jednání tvoří podle § 193 druhý odstavec c. ř. s. až do jeho skončení celek, jehož integrujícími součástkami jsou i přednes stran i provádění důkazů. Proto jsou strany podle § 179 c. ř. s. oprávněny přednésti nové skutečnosti a průvody až do konce ústního jednání a strany nejsou vyloučeny se svým přednesem již o sobě tím, že jej neučinily v pravý čas nebo na pravém místě, nýbrž soud smí přednes stran odmítnouti a k němu nepřihlížeti jen za předpokladů v zákoně vytčených (§ 179 c. ř. s.). Jinak jest podle § 414 c. ř. s. základem rozsudku celé ústní jednání, tedy všechno, co strany přednesly. Z toho plyne, že soud není oprávněn opominouti přednes strany jen proto, že jej učinila, jsouc slyšena jako strana, nýbrž že musí k němu přihlížeti jako k jinému přednesu strany, jej hodnotiti a zabývati se po případě i námitkami a obranami, které v důsledku toho druhá strana přednese. Ježto odvolací soud, jsa jiného právního názoru, tak neučinil, není věc zralá k rozhodnutí a bylo proto podle § 510 c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 11715.

Byl-li úraz způsobený silostrojem uznán za podnikový úraz, jest použití jen ustanovení § 46 zák. o úraz. poj. děln., jež nebylo pozměněno ustanovením § 4 aut. zák. Procesní soud jest vázán rozhodnutím úrazové pojišťovny, že jde o podnikový úraz.

Vyměření bolestného na základě zjištěného skutkového podkladu jest věcí právního posouzení. Nárok podle § 1326 obč. zák. na náhradu za zohyždění není zahrnut v nároku na bolestné, nýbrž jest nárokem na náhradu za škody hmotné hrozící poškozenému pro budoucnost snížením

a stížením životních možností; jest na žalobci, by již před soudem první stolice jednak tvrdil, jednak nabídnutím průvodních prostředků se snažil dokázat, že měl již možnost získati existenci lepší než dosud měl.

(Rozh. ze dne 2. června 1932, Rv II 329/31.)

Žalobce jel z příkazu firmy W., u níž byl zaměstnán, služebně autem. Za jízdy narazilo druhé auto téže firmy, řízené M-em, na auto, v němž jel žalobce, při čemž byl žalobce těžce poraněn. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na firmě W. a na M-ovi náhrady škody, mimo jiné bolestného 50.000 Kč. Procesní soud první stolice zamítl žalobu proti firmě W., vyhověl jí však proti M-ovi a přisoudil žalobci mimo jiné bolestné 35.000 Kč. O d v o l a c í s o u d nevyhověl odvolání žalobce, vyhověl však částečně odvolání žalovaného M-a a snížil výši bolestného na 25.000 Kč. V oné otázce uvedl v d ů v o d e c h: Žalobce napadá právní názor prvního soudu, že žalobci nepřísluší ve smyslu § 46 úraz. zákona dělnického proti podnikatelce firmě W. nárok podle automobilového zákona. Dovolává se § 7 zák. automobilového, podle něhož má poškozený právo dovolávat se zákona pro něho nejpriznivějšího. Ustanovení to se však sem nehodí, neboť praví, že se poškozený může i kromě zákona automobilového dovolávat i jiných zákonů, jež předpisují dalekosáhlejší ručení. Odvolatel se však nedovolává na takové zákony, nýbrž právě naopak žádá náhrady na základě automobilového zákona, nikoliv na základě jiného výhodnějšího zákona a nemůže z onoho ustanovení ve svůj prospěch nic těžiti. Je pravda, že osoba, v podniku nezaměstnaná, má proti majiteli podniku a vlastníku silostroje větší nároky než osoba v podniku zaměstnaná a proti úrazu pojištěná. Avšak ustanovení § 46 zák. úraz. nebylo pro podniky, v nichž se používá silostroje, zrušeno. Poskytuje podnikateli úlevu za to, že mu uložena břemena úrazového pojištění (§ 16, odst. 1 zák. o úraz. poj.). Jízdní silostroje jsou zařazeny do nebezpečnostních tříd VI, VII, VIII, X. min. nař. ze dne 6. července 1914 čís. 143 ř. zák., z čehož patrně, že pro podniky, v nichž se užívá silostrojů, platí právě tak zákon o úrazovém pojištění dělníků, jako pro jiné podniky zařazené do nebezpečnostních tříd. Odvolatel míní, že, kdyby byl chtěl zákon o silostrojích zachovati v platnosti ustanovení § 46 zák. o úraz. poj. děln., byl by to výslovně vyslovil, jak na příklad učinil v § 14 odst. (2) zák. o silostr. Než ani k tomu nelze přisvědčiti, neboť § 11 zák. o silostr. výslovně se úrazového zákona dovolává a ustanovení § 4 zák. o silostr. upravuje služební úrazy, nikoliv podnikové. Platí-li tedy i pro souzený případ ustanovení § 46 úraz. zák. a není-li ani tvrzena úmyslnost žalované společnosti, nemůže žalobce na ní nic požadovati a je proto jeho odvolání bezdůvodné.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání žalobce, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Žalobce napadá rozsudek, pokud jím byl rozsudek soudu první stolice ohledně žalované firmy W. potvrzen, pro nesprávné právní posouzení věci podle § 503 čís. 4 c. ř. s., ježto odvolací soud nedbal usta-

novení §§ 7 a 8 zák. ze dne 9. srpna 1908, čís. 162 ř. zák., ač prý těmito ustanoveními zavedeno bylo dalekosáhlejší ručení, než bylo dosud podle ustanovení občanského zákona právem. Dovolatel však upadá sám do rozporu se spisy, poněvadž odvolací soud právě tuto otázku výslovně a obšírně řešil, přihlížeje ovšem k právnímu poměru těchto zákonných ustanovení k § 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém, dále k § 16 odst. (1) zák. o úrazovém pojištění, pak min. nařízení ze dne 6. července 1914 čís. 143 ř. z., jakož i k § 11 a odst. (2) § 14 zák. o silostrojích. Dovolatel poukazuje se ke správným důvodům napadeného rozsudku s tím, že, byl-li úraz způsobený jízdním silostrojem uznán za úraz podnikový, jakž se v souzeném případě pravoplatně a závazně stalo, jest použití jen ustanovení § 46 zák. o úrazovém pojištění dělnickém, jež nebyla změněna § 4 zákona o silostrojích; tato zásada, jakož i vázanost soudu na rozhodnutí úrazové pojišťovny, že jde o úraz podnikový, došla zevrubného posouzení v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 9780 sb. n. s., na něž se dovolatel rovněž poukazuje (Srovnej i rozh. 8568, 7102, 6884, 4627).

Jak již v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 3956 a 6497 sb. n. s. bylo vyloženo, jest vyměření bolestného na základě zjištěného skutkového podkladu věci právního posouzení a jest dovolací soud vázán jen skutkovým zjištěním, na jehož základě nižší soudy určily bolestné, přísluší mu však právo zkoumati, zda přisouzené bolestné jest přiměřené okolnostem takto zjištěným. Odvolací soud nepochybil, přejav skutková zjištění prvního soudu za svá, ale uznáv podle volného uvážení na témže skutkovém podkladě podle § 273 c. ř. s. částku 25.000 Kč na bolestném za přiměřenou.

Jak v rozhodnutích nejvyššího soudu čís. 3322 a 5775 vysvětleno, není nárok podle § 1326 obč. zák. na náhradu za zohyzdění zahrnut v nároku na bolestné, nýbrž jest nárokem na náhradu za škody hmotné hrozící poškozenému pro budoucnost snížením a stížením životních možností a bylo tudíž na žalobci, by již před soudem prvé stolice jednak tvrdil, jednak nabídnutím průvodních prostředků se snažil dokázati, že měl již možnost získati existenci lepší než dosud měl. K jeho tvrzení v tomto směru teprve v odvolacím sdělení, a to ještě neurčitěmu (býval by se jistě domohl dalších stupňů povyšování) a o důkaz neopřenesenému právem odvolací soud po rozumu § 482 c. ř. s. jako k nepřipustné novotě přihlížeti nemohl a nemůže dovolatel s názorem svým ani před soudem dovolacím docílití úspěchu.

Čís. 11716.

O návrhu toho, kdo složil peníze do soudní úschovy jako solidární ručitel za vyrovnací kvotu ve vyrovnacím řízení, by je soud rozdělil mezi vyrovnací věřitele a by k tomu ustanovil rok k rozvrhu, nelze jednati a rozhodnouti v nesporném řízení, byl-li návrh učiněn proto, »že se vyskytují různé návrhy věřitelů ve vyrovnacím řízení a nelze dosíci dohody ohledně rozdělení.«

Rozhodoval-li soud přes to v nesporném řízení o tomto návrhu, jde o zmatek podle § 41 d) zák. čís. 100/1931, jenž nebyl zhojen tím, že